

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1	JANUAR 1995	31. årg.
-------	-------------	----------

Bli fylt av Anden

Av Vincent Færevåg

Det å få Guds Ande og verta fylt av Anden er to ting, sjølv om det i djupaste meining heng saman.

Å få Guds Ande er å verta delaktig i Jesu Kristi frelse, det er verta atterfødd til evig liv. Den som ikkje har fått Guds Ande, høyrer ikkje Herren til, medan alle som vert drivne av Anden, er Guds barn.

Men ordet i Efes, 5, 18, om å verta fylt av Anden, er eit ord til oss som har fått Anden buande i oss ved trua på Jesus. Det er eit avgjerande ord til oss alle, for det gjeld vår vandel og vår tenesta.

Er det då ikkje nok å ha Guds Ande? Nei, seier Guds ord. Så stort som det er, så er det ikkje nok før me som kristne er fylt av Anden.

Kan der då vera noko i ein kristen som ikkje er underlagt Andens vesen og virkekraft? Og kva er i tilfelle dette som kan fortrenge Guds Ande? Svaret er sjokkerande enkelt,

for det som avgrensar Anden, er *alt vårt*.

"For dei som er slike at dei *let kjøtet råda*, trår etter det som høyrer kjøtet til, men dei som *let Anden råda* trår etter det som høyrer Anden til" (Rom. 8,5). *Og kjøtet, det er meg med alt mitt.*

Skal me då som kristne verta fylt av Anden, så må Anden ved Kristi ord få den plassen som *eg, meg og mitt* har i liv og arbeid.

Dette har ei teoretisk sida. Me må vita at det er slik, for er ikkje det klårt, kan det ikkje henda i livet vårt heller.

Men her vert tanken ført inn på den praktiske sida. Som kristne vert me sett aktivt inn her av Gud sjølv: "Bli fylt av Anden", "Ferdast i Anden". Så stort er det å vera åndsvesen, at Gud vender seg til oss som sine barn på denne måten. Og så stort er vårt kristne ansvar, at me her

kan arbeida med eller mot Guds vilje og veg med livet vårt.

Å bli fylt av Anden vil altså seia at me let Gud ved sin utsending til oss, Den Heilage Ande, få råderett over *vår* tanke, *våre* ynskje, *våre* planar, ja *heile vårt liv*. Så enkelt er det, og likevel så dødsens kostesamt. Me skynar at det har med helginga å gjera, dette å verta fylt av Anden, for vår heilaggjering heng saman med kor stort virkefelt Den Heilage Ande har i vårt kristne kvardagsliv. Heilaggjeringa kan samanliknast med to bønder som har

hest saman. Begge har eit arbeid dei skal ha gjort, men dei har berre ein hest. Når då den eine brukar hesten, ligg den andre sitt ugjort. Men når hesten er ledig tek den andre over og får sitt arbeid gjort. Så er det spørsmål om kven som får "halda taumane" og bruka tankar, evner og krefter i livet vårt: *Anden eller kjøtet*. Kjære kristne vener: Lat Anden råda, så skal de ikkje utføra kjøtet sine lyster. Då skal ikkje satan, men Gud fremma sitt verk, Gud til æra ved oss.

HAR DU NOE Å TAKKE FOR?

En ung amerikaner ved navn John Hayne, levde et ugudelig og lettsindig liv. Han møtte en dag en eldre, troende prest, som med omsorg og kjærlighet talte til ham om faren ved å fortsette å leve som han gjorde; samtidig som han framholdt hva Herren Jesus Kristus hadde gjort til hans frelse.

Til slutt spurte han: "Kjenner du deg ikke takknemlig med tanke på at han tilbyr deg frelse?"

"Nei", svarte ungdommen foraktelig, "hvorfor skulle jeg det? Jeg har aldri bedt om å bli frelst. Jeg har ingenting å takke for."

"Får jeg lov å fortelle deg en hendelse fra livet", fortsatte presten stille:

"En av mine slektninger ble som ung, såret i en krig. I flere timer lå han bevisstløs. Etter en tid våknet han så

pass at han kunne høre stemmer, skjønt han ikke kunne bevege så mye som en finger. Han kjente nå at en hånd forsiktig ble lagt over hjertet hans - og hørte hvorledes en kvinne, en sykesøster, ba regimentslegen, som stod ved hennes side, om å gjøre enda et forsøk på å redde hans liv. Han forstod nå at samtalen gjaldt ham."

"Han ser ut til å ha god fysikk", sa hun. "Og dessuten", la hun til i en bedende tone, "kan han jo ha en hustru eller en mor eller søster som i denne stund ber for ham".

"Det har ingen hensikt å sløse bort tid på ham, han er for hardt skadet til det," svarte legen. "Men om du vil bli hos ham, så står det deg fritt. Men tenk på at du kan få tilbringe natten her alene."

"Jeg vet det," svarte sykesøsteren modig. "Men jeg tar gjerne på meg det, og jeg vil gjøre alt jeg kan for å redde ham."

Like etter merket den sårede hvordan en varsom hånd åpnet hans munn og fuktet tungen hans.

Som ved et under våknet slektningen min etter hvert til, og kunne overføres til et sykehus, hvor han siden ble helt frisk. Hans liv ble reddet gjennom kjærlighet og omsorg av denne sykesøster.

"Og nå", fortsatte presten, samtidig som han så den unge gudsforakteren inn i øynene, "hva ville du si om du

fikk høre at denne soldaten skammet seg over kvinnen som hadde gjort alt for å redde livet hans? Hva ville du tenkt om han gikk omkring og påstod at han aldri hadde bedt henne om redde livet hans, og at han ingen ting hadde å takke for? Ja, at han møtte henne med hån og spott? Hva ville du si om det?"

"Jeg ville si at han var en usling, en utakknemlig skurk, som ikke hadde fortjent å bli reddet," utbrøt mannen, som interessert hadde lyttet til historien.

"Nåvel", fortsatte presten, "denne sykesøsteren gjorde for sin del bare en tilfeldig oppofrelse, og hun hadde hele tiden lønn for sitt arbeid. Men tenk på vår Herre Jesus Kristus, vår frelser og konge, som led korsets bitre død for å frelse oss. - Ikke fra en kortvarig lidelse, men fra syndens makt og den evige død, - og som nå tilbyr oss å bli arvinger til det evige liv. Hvordan kan det ha seg at du bare taler om ham med lettsindighet og hån?"

"Jeg har aldri sett saken på den måten før", svarte den unge mannen. "Jeg er et utakknemlig menneske."

Presten hadde gjennom sin enkle fortelling om takknemlighet vakt ham til ettertanke.

Det gikk heller ikke lang tid før den unge mannen, spotteren og fornehteren, fikk se at han som en fortapt synder, behøvde en frelser. Det resulterte i at han begynte å lese i Guds Ord, der han lærte kjenne - og kom til tro på Kristus, som elsket ham og ga seg selv for ham.

Nå hadde han mye å takke for!

Ukjent forfatter.

Hentet fra det svenske tidsskriftet «BRE-VET»

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes til Dag Rune Lid, 5600 Norheimssund, tlf. 56 55 26 72

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord, tlf. 51 71 06 29. Postgiro 0801.5682133.

Red. Styret i N.L.L. v/Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 51 43 36 85.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø

Vistnesven. 13, 4070 Randaberg, telefon og fax 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn, tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133. Bankgiro 3204.10.10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES, 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98, telefax 33 33 91 40

Bankgiro 2490.45.39496

Postgiro 0825.0771534

Rektor Per Bergene Holm,

3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

Forførelse

Av Lars Fossdal

"Se til at ingen fører dere vill", var det første Jesus svarte på spørsmålet om kjennetegnet på hans gjenkomst. Det skal oppstå falske messiaser og falske profeter som skal gjøre store tegn og under. Folket skal ikke tåle den sunne lære, og skal derfor ta seg selv lærere i hopetall. Kravet er om de forkynner i samsvar med folkets meninger, det klør i øret og blir tatt i mot av verden. "Om noen da sier til dere: Se, her er Messias, eller der, da skal dere ikke tro det", sa Jesus. Endetiden skal bli så vanskelig, at ble ikke de dagene forkortet, så ble intet menneske frelst. Det er Satan som er aktiv, for han vet at han har liten tid igjen.

Bokrullen

Joh. Åp. 5 taler om at fremtiden er nedskrevet i en bokrull, som er forseglet med syv segl. Det at bokrullen er i Guds høyre hånd, sier oss at fremtiden ligger i Guds hender. Han har full kontroll over endetiden. Det er kun Lammet (Jesus) som kan åpne seglene, og det leser vi om fra kap. 6 og utover.

Da det første seglet åpnes (6,1-2), får Johannes se en hvit hest med en rytter som hadde en bue, og som det ble gitt en krone. Han dro ut med seier og til seier.

Tre ting taler for at dette er antikrist. For det første, sammenhengen dette står i og Bibelens vitnesbyrd om at de siste tider skal bli fulle av trengsler og forførelser. De seks andre seglene, og de påfølgende syv basuner og syv vredesskåler, taler klart om dette. Det hellige folks makt skal bli fullstendig knust før Jesus kommer igjen (Dan.12,7).

Det andre som tyder på at dette er Antikrist, er at han mangler pilen. Pilen brukes til å drepe med, og Herren dør for å gjøre levende (1.Sam.2,6). Rytteren på den hvite hesten i kap. 19 har nettopp det redskapet som dreper. Her er det ingen tvil om at rytteren er Jesus.

Det tredje som taler for at det er Antikrist, er at det ble gitt ham en krone. Han hadde altså ingen fra begynnelsen av, noe som rytteren på den hvite hesten i kap. 19 hadde (v.12).

Rytteren på den hvite hesten i 6,1-2 må dermed være en etterligging av Kristus, altså Antikrist. Jesu

komme skal skje etter Satans kraftige virksomhet med løgnens makt, tegn og under. Det er denne virksomhet denne rytter står i ledelse for. Han gir seg ut for å være Kristus, og fordi han har et budskap som ikke kan drepe, går han med seier til seier. Det koster ikke ens liv for å bli med her (Matt.10,29).

Antikrist samler folket, og folket samler seg om ham. Overalt, i kirker, menigheter og i organisasjoner vinner han innpass. Et budskap forkynnes hvor mennesket med sin verdi, utrustning og muligheter er kommet i sentrum. Anstøtet, dårskapen og den enfoldige troskap mot Kristus er borte. For menneskene er det et positivt budskap, men det fører visselig til fortapelsen. Noen ser det og sier i fra, men blir stort sett møtt med anklage om dømmesyke, selvgodhet og mistenkeliggjøring av andre.

Hvorfor er pilen så viktig? Fordi den kan drepe. Mennesket er ondt og er under Guds vrede og forbanelse. Det arver ikke Guds rike. For å bli frelst må det bli født på ny, og det skjer ikke ved hverken bestemmelse eller forbedring av mennesket. Å bli født på ny er å få en helt ny natur, en guddommelig natur som elsker det Gud elsker og hater det Han hater. Det skjer kun ved å høre og ta imot evangeliet. Men evangeliet kan ikke gjenføde en

synder uten at den onde natur først er gjort maktesløs, drept ved loven (pilen). Der møter mennesket Guds rettferdighet og hellighet. Loven er autoritær og krever fullkommen lydighet. Den setter navn på synden og gjør den syndig. Den påviser brudd, anklager og dømmer synden og synderen. Mennesket blir det det er, fortapt. Det står skyldig for Gud, uten unnskyldning.

Under loven

Paulus opplevde dette, Han skrev: "Jeg levde en tid uten lov (enda han levde under loven), men da budet kom ble synden levende igjen, jeg derimot døde" (Rom. 7). Dette er det å dø ved loven for loven, som det står i Gal 2,19.

Dette var også Luthers nød. Han ble skyldig for Gud, den rettferdige dommer. Intet av det han kunne gjøre ga fred med Gud. Han var fortapt, han døde. Loven (pilen) hadde gjort sin gjerning. Da kunne Ånden ta av Jesus og forkynne for ham at i Kristus var han forlikt med Gud. Da ble det nytt liv i Luther. Dette var en nyhet de andre måtte få høre. Kristus kom i sentrum, Han ble ALT for Luther.

Jesus forkyste ikke evangeliet for alle, selv om det er til alle.

Kvinnen som ble tatt på fersk gjerning i hor, fikk høre: "Gå bort og synd ikke mere". Den rike unge

mannen fikk høre: "Gå og selg alt det du har". Mannen ved Betesda-dammen fikk høre: "Synd ikke mere, forat ikke noe verre skal vederfares deg". Alle disse fikk høre lovens ord. Hvorfor? For han visste som ingen andre at Herren døde for å gjøre levende (1.Sam 2,6). Eller som det står i Jes 26,10: "Dersom den ugudelige får nåde, så lærer han ikke rettferdighet; i rettvishets land gjør han urett, og han ser ikke Herrens storhet". Ved å gjøre etter budene ville de bli fortapte syndere som trengte til omvendelse og gjenfødelse. Da ville de lære rettferdighet, de ville gjøre rett, og de ville se Herrens storhet (i Kristus).

Det er kun der hvor loven (pilen) har fått gjort sin gjerning, at budskapet om Kristus Jesus blir tatt i mot. Det er bare der loven har fått drept mennesket at evangeliet kan gi nytt liv. All forkynnelse som mangler denne pil, er forførelse som leder til fortapelsen, samme hvor evangelisk den enn er.

Treet kjennes på fruktene. De mangler åndens fattigdom og bedrøvelsen etter Guds sinn som virker omvendelse. De frykter ikke Han som er hellig og som i himlen tilbedes med ærefrykt, men er i stedet freidige og uforsiktige. Heller ikke kan de skille mellom det som er av kjød og det som er av Ånd. De vil ikke høre på virkelig selvransakelse,

men søker heller etter åndelige fornøyer, De er mer opptatt av om forkynnelsen smaker godt (klør i øret) enn om den er rett. De har ingen åndelige vanskeligheter, unntatt når Guds Ånd uroer dem med sine vekkelser til omvendelse.

Denne "kristendom" feier i dag inn over vårt land. Den går med seier og til seier. Guds barn er under press fra denne åndsretningen, de fristes til å skjule sverdet, tie om dårskapen og anstøtet. Den som gjør det, er troløs mot Gud, Han farer vill og fører andre vill. Dette er alvorlig. Jesus sa om slike at det var bedre at det var hengt en kvernstein om hans hals og som ble nedsenket i havets dyp (Matt. 18,6).

"Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden", sa Jesus da han gikk her ned. Det forstår Guds barn av åndskampen de opplever, og av hva som skjer på kristenfronten både i lære, tale og sang.

"Land, land, land hør Herrens ord!"

Gudsfrykta sin løyndom

(1.Timot. 3,16.)

Av Amund Lid.

Evangeliet er ein løyndom for mange menneskehjarto. Sjølv om dei kan lesa det med det naturlege auga, så er det likevel ein løyndom som hjarta ikkje ser. Dette kjenner nok apostelen Paulus til når han bed menigheten i Efesus: "Og bed for meg med, at det må verta gjeve meg ord når eg opnar min munn, så eg med fritt mod kan kunngjera *løyndomen i evangeliet*" Det gjer også den songaren som syng: "Her ei kjelda renner, sæl den henne kjenner. Ho er alle nær, gøymd, men openberr".

Paulus gir fiendane sine etter kjøtet - jødefolket -det vitnemålet at dei har ihuge for Gud. Sidan dei ikkje kjende Guds rettferd, så streva dei etter å grunna si eiga rettferd, og gav seg ikkje inn under Guds rettferd. Dei var israelittar og hadde barnekåret, herlegdomen, paktene, lovgjevinga, gudstenesta og lovnadene, og frå dei var Kristus komen etter kjøtet, og endå var dei ikkje frelste. For dei såg ikkje og kjende ikkje evangeliet, som låg løynt i alt dette (Rom. 9 og 10 kap).

Her ligg truleg også årsaka for deg, som søker og leitar- utan å sjå eller finna løyndomen i evangeliet.

Så lenge du strevar med å grunna di eiga rettferd, så lenge vil du aldri få evangeliet openberra for hjarta ditt. Du strevar med å bli god, sann, rein og rettferdig i ord og i gjerning, med å bli ein rett kristen og eit lydig Guds barn. Til sine tider lid du under at du er så lettsindig og har så lite alvor, du har så lite nød over synda og for dei ufrelste, og du er så stolt, lite audmjuk og har så lite tru. I slike tider ser du at du er ingen rett kristen, og di einaste von er knytta til at du skal bli betre, og at det skal lukkast for deg i framtida - og med Guds hjelp.

Kjem du då i snakk med ein sjelsyrgjar, og han forkynner evangeliet for deg, så vil du seia: Ja, det veit eg, og eg tvilar ikkje på Jesus og evangeliet, men du kjenner ikkje meg, og du veit ikkje korleis eg er. Eg er ikkje slik at eg kan tru det gjeld meg.

Kva er årsaka til at du tenkjer slik? Det er av di du ikkje kjenner Guds rettferd - løyndomen i evangeliet - og derfor strevar du ennå etter å grunna di eiga rettferd. Sidan du ikkje kjenner Jesus, så er det ennå du som er problemet og deg sjølv du krinsar om. Lina Sandell sine ord

passar på deg: "Men kor den arme sjela då enno dårar seg, som trur at ho kan verta nåden verdig, som fyrst vil døyda synda og sidan tru på deg eingong når hennar betring rett vert ferdig, som fyrst vil verta heilag og ven og rein og god, og sterk i tru og kjærleik og von og tollsamt mod - og sidan verta barn av faderhuset".

Men ikkje alle strevar her. Mange av jødane hadde det lukkast for. Som t.d. Saulus og farisearen i templet. Dei gav Gud æra for at dei ikkje lenger var ein syndar, ein hor-karl "eller og som den tollmannen der", men ein gudfryktig mann, som gav tiend av alt det han tok inn. Og sett med det menneskelege auga, så var nok det rett og sant. For deira rettferd, liv og tenesta for Gud gjekk nok langt framom oss som lever i dag. Men likevel sa Jesus: Blir ikkje dykkar rettferd mykje større enn deira, så kjem de ikkje inn i Guds rike. For dei hadde ikkje bruk for Jesus. Kjende ikkje han som Lammet. Dei tolde ikkje han eller orda hans, og dei var *i mot han* i si ånd og sitt hjarta.

Slike møter me også i vår tid. Dei lever som gode menneske og som gode "kristne" i ord og i ferd, så dei kan måla seg med kven som helst. Det har lukkast for dei med kristenlivet og med tenesta.

Er du ein av desse, då er du glad og takksam mot Gud, og du gir han

æra for det. Då er det lenge sidan du har erfart å vera ein syndar, ei utfattig sjel som inkje i seg har, som åleine finn nåde, lækjedom og trøst i ordet om Jesu sår og blod. Kanskje du aldri har erfart det? Då er di ånd rik og ditt hjarta utan nåde-behov, og du set di lit til det du ved Guds nåde er, har opplevd og gjort for Gud. Du samanliknar deg med andre, og hjarta og ånda er hard og kald - utan Jesu sinn og kjærleik.

Her står også sanne kristne i fåre for å enda, det er dei første kristne menigheter i Efesus, Sardes og Laodikea vitne om.

Gudsfrykta sin løyndom.

Kva er så løyndomen i evangeliet? På det spørsmålet svarar Bibelen: "Og som kvar må sanna, stor er den løyndomen i gudsfrykta: Kristus komen i kjøt" D.v.s. at Kristus kom og blei menneske, ein av vår slekt. "Men då tida var fullkomen sende Gud son sin, fødd av ei kvinna, fødd under lova, så han skulle kjøpa dei frie som var under lova, så me skulle få barneretten" (Gal. 4.4-5)

Løyndomen i evangeliet er at Gud har avsett oss som uduglege, og sett Kristus i staden for oss, for å gjera det me ikkje kunne, og for å vera det me ikkje er. Inne for Gud er det ingen skilnad på menneska. Der er det ingen skilnad på den rike yng-

ling, som heldt alle Guds bod frå han var ung, og på røvaren på krossen. Heller ikkje på Nikodemus. Israels lærar, og kvinna ved Jesu føter som hadde levt eit syndefullt liv. "Så som skrive står: Det finst ingen rettferdig, ikkje ein einaste, det finst ikkje den som er vitug, det finst ingen som søkjer Gud. Alle er dei avvikne, dei er duglause vortne alle ihop det finst ikkje *nokon* som gjer godt, det finst ikkje ein einaste ein" (Rom. 3,10 -f.) "*For der finst ingen skilnad, alle har synda og vantar æra for Gud, og dei vert rettferdiggjorde ufortent av hans nåde ved utløysinga i Kristus Jesus*". (Rom. 3,22-24). "*Men skrifta har stengt alt inn under synd, så det som var lova, skulle ved tru på Jesus Kristus verta gjeve dei som trur*". (Gal. 3,22).

Her ser me av Guds ord at alle menneske er urettferdige, duglause og ærelause for Gud, her er det ingen skilnad. Alt det eit menneske er og gjer, har Gud stengt inn under synd, både det me menneske kallar for godt og for vondt. Og du lyt frelsast like mykje frå det hjå deg som du trur er godt, som frå det du veit er vondt. Me menneske skil mellom vondt og godt hjå oss, og mellom vonde og gode menneske, men Gud seier at det finst ingen som er god eller gjer godt. Trur du ikkje Gud her, så vil du aldri få sjå løyndomen

i evangeliet, og du kjem til å halda fram med å søkja di eiga rettferd.

Løyndomen er at frelsa *er* ferdig, og alt *er* gjort - i, av og ved Kristus, og den blir gitt kvar den som trur. Skrifta forkynner at synda *er* sona, Gud *er* forlikt, straffa *er* liden, skulda *er* betalt, Kristus *er død for alle*. "For av nåde *er* de frelste, ved tru, og det ikkje av dykk sjølve, det er Guds gåva, ikke av gjerningar, så ikkje nokon skal rosa seg". (Efes. 2, 8-9).

"- Ropa til henne at *striden hennar er enda, og skulda hennar er kvitta, at ho har fenge av Herrens hand tvilfelt for alle sine synder*".

Har du sett at dette gjeld deg; for alle, men over alle som trur. Du spør kva du skal *gjera* for å bli frelst, og skrifta svarar: *Tru på den Herre Jesus! Høyr, så skal sjela di leva!*

Med til løyndomen høyrer også at Kristus kom ikkje for å kalla rettferdige, men syndarane, dei skuldige og fortapte. "For medan me endå var vanmektige, døydde Kristus til fastsett tid for ugudelege - men Gud syner oss sin kjærleik med di at Kristus døydde for oss medan me endå var syndarar"(Rom. 5,6).

Dette stadfestar Skrifta ved å visa at alle som blei frelst, blei frelst der dei var og som dei var, som syndarar, skuldige, dømde av Gud, seg sjølv og av andre menneske; vanmektige, hjelpelause og fortapte. Og

dei blei frelste åleine ved å høyra og tru på Jesus og ordet om Han. "Du kan ikke tro, å, men *kjære så hør*: Gud har jo sin Sønn for deg givet! Kom hit, kom til korset, se Lammet som dør! Dets blod har ervervet oss livet og synden fra verden borttaget".

At du alltid har ei opna dør inn til Jesus og evangeliet, høyrer også med til løyndomen i gudsfrykta. Korleis det går deg, og kva stoda du så kjem i, så vil du alltid finna denne vegen open. Tenk berre på David, han som fall i hor og drap, og vakna opp ved Natan sine ord: "Du er mannen".

Då han erkjende si synd og skuld for Gud, møtte han ei open dør: "Så har og Gud teke bort synda di". El-

ler tenk på Peter, som forneakta sin Herre og frelsar. Men då han såg kva han hadde gjort, og i anger og sorg vende seg til Jesus, så fann han frelsarfavnen open og møtte berre miskunn og nåde. "*Hvordan det går*, barn kan du alltid få vere".

Løyndomen i livet med Gud, det er alltid å vera den du *er* inne for Gud og overfor menneske. D.v.s. å gi Gud rett i at du er slik du ser deg i Guds spegel - Skrifta. Den som vil vera noko, og prøver å gjera seg betre enn han er, han er ein styggedom for Gud og for menneske. Men den som kjem som han er, vil det alltid gå godt for hjå Gud. "Kom som du er til din frelser, smittet av vantroens dynn; Blodet som fløt fra hans vunder, renser din sjel fra all synd".

EVANGELIET FORKYNNES FOR FATTIGE

Matt. 11,2-6.

Av Øivind Andersen

Da Johannes i fengslet hørte om Kristi gjerninger, sendte han bud med sine disipler og lot si til ham: "Er *du* den som skal komme, eller skal vi vente en *annen*?" (v.2-3)

Det var da Johannes *hørte om Kristi gjerninger* at han sendte dette spørsmålet til Jesus gjennom sine disipler.

De gjerningene Johannes hørte om, var slike som han visste Messi-

as skulle komme til å gjøre. Det var nettopp slike gjerninger som Johannes selv hadde forkynt om Messias, og nå hører han altså at det han har forkynt, går i oppfyllelse.

Døperen satt i et hårdt fengsel. Han hadde det meget vondt. Men hans disipler fikk lov å gå inn og ut hos ham. Nå var de nettopp kommet tilbake og hadde fortalt om hvorledes Jesus helbredet høvedsmannens

tjener og oppvakte enkens sønn av Nain fra de døde. Det ser vi av Luk. 7,1-17. Dette ser ut til å være den direkte foranledning til at Johannes sender dette budet til Jesus gjennom sine disipler. (Sammenlign Luk. 7,18-19)

Spørsmålet gjelder intet mindre enn om det er *Jesus* som skal komme, eller om en skulle vente *en annen*.

I grunnteksten står ordene "du" og "en annen" med sterk betoning.

Det synes underlig, ja uforståelig, at Johannes skulle sende et slikt spørsmål til Jesus.

Ingen har hatt en slik opplevelse av hvem Jesus er som nettopp Johannes.

Han stod frem med tredobbelt vidnesbyrd om Jesus: Jesus er Guds lam som bærer verdens synd, Jesus er den som døper med Den Hellige Ånd og Jesus er Guds Sønn. Vi finner dette i Joh. 1,29-34. Og i denne sammenheng gjør Johannes det helt klart at Gud har åpenbart for han hvem Jesus er:

"Han som sendte meg for å døpe med vann, han sa til meg: Den du ser Ånden kommer ned og bli over, han er den som døper med den Hellige Ånd. *Og jeg har sett det* og jeg har vidnet at han er Guds Sønn." (Joh. 1,33-34)

Hvordan kan det ha seg at en som har hatt slike opplevelser av hvem

Jesus er, kan spørre om det er han som skal komme? Og hvordan kan det henge sammen at han nettopp sender dette spørsmålet fordi han hører om Kristi gjerninger, de gjerninger som han etter Guds ord visste Messias skulle gjøre?

Er døperen Johannes kommet i tvil?

Dette spørsmålet er ikke lett å svare på. I hvert fall er det galt å tale så lettvint og lettferdig om døperens tvil som det ofte blir gjort.

Noen avviser på det mest bestemte at døperen Johannes kan ha kommet i tvil. Det er ikke for sin egen, men for sine disiplers skyld at Johannes sender dette spørsmålet til Jesus, hevder de. Døperen vil at hans disipler skal vendes bort fra ham og komme til troen på Jesus. Ingen kan nekte for at døperen virkelig ønsket det for sine disipler.

Allikevel viser grunntekstens uttrykksmåte at det er *døperen selv* som stiller spørsmålet gjennom sine disipler. Og det er til døperen selv Jesus sender svaret. Det går ikke an uten videre å utelukke Johannes personlig fra spørsmålet. Det har noe med ham selv å gjøre, selv om det synes uforståelig for oss.

Kan hende er det galt direkte å si at døperen var kommet i tvil. I hvert fall må vi da gjøre klart hva vi mener med "tvil".

Vi mener på ingen måte "vantro"!

Vantrø betyr at et menneske *ikke vil* tro, at det er ulydig imot Guds ord. Vantrø er uttrykk for en helt igjennom negativ og avvisende holdning til Guds ord.

Noe slikt var så visst ikke tilfelle med Johannes! Var det noe Johannes ville, var det nettopp å tro på Jesus og holde seg til hans ord.

Den egentlige betydning av ordet "tvil" er at et menneske spør *for å få vite sannheten*. Kristelig sett betyr det at han spør fordi han ønsker å ta til seg Guds ord.

Her er forskjellen på vantrø og tvil. Vantrøen spør *for å dra i tvil*. Den spør for å avvise Guds ord eller bortforklare det. Tvilen derimot spør for å ta til seg Guds ord og finne utløsning og svar i det.

Tvil, kristelig og sjelesørgerisk sett, betyr at Gud vekker de spørsmål i en kristens hjerte som han selv ønsker å gi denne kristen svar på ved sin Hellige Ånd gjennom sitt ord.

På denne måten kan vi si at døperen Johannes var kommet i tvil. Han var kommet i en underlig og uforståelig stilling. Han satt i fengsel, fordi han var tro i sitt kall og hadde sagt sannheten til landets fyrste. Hvis døperen hadde sviktet, behøvde han ikke å ha sittet i fengsel.

Som sagt har han det vondt i dette fengsel. Og så hører han at Jesus er begynt å gjøre alt det som han et-

ter Guds ord skal gjøre som Messias. Til og med oppvekker han døde. Men han besøker ikke Johannes!

Det er som om Johannes ikke skulle eksistere for Jesus. Er det da underlig om døperen begynner å spørre: Hvordan kan dette ha seg? Hvorfor skal jeg sitte her uten å få noen hjelp? Skulle ikke han hjelpe meg som er hans forløper, og som nå lider urett for mitt kalls skyld?

Det ligger ingen utroskap eller svikt i slike spørsmål hos Johannes. Og det er ingen Jesus vurderer så høyt som Johannes. Det ser vi av den talen som Jesus holder om ham etter at døperens disipler var gått tilbake til Johannes. (Matt. 11,7-15) Han sier at det er ingen større enn Johannes blant dem, som er født av kvinner. Det er bare en som er større enn Johannes: den minste i himlenes rike. (v. 11) Og med den minste i himlenes rike mener Jesus seg selv. Det er undelig i Guds rike: Den største er den minste, og den minste er den største. Jesus kaller seg den minste, fordi han fornedret seg selv så dypt at han tok ansvaret for alle andre på seg.

Det som Johannes opplevde i fengslet, kjenner en kristen seg igjen i. En kommer i nød og vanskeligheter. En roper og ber og påkaller Guds løfter. Men det skjer ingenting. Det ser ut som om Jesus ikke bryr seg om en. Så hører en andre

kristne vidne om at de har vært i samme nød som en selv, og en fatter håp. Men så snart de forteller hvorledes de er blitt hjulpet, oppstår tvilen igjen inne i hjertet. Hvorfor blir ikke jeg hjulpet? Således kan en kristen også i dag bokstavelig talt høre om Kristi gjerninger; hvorledes Jesus også i dag gjør det vi etter Guds ord vet han skal gjøre, og det bringer ham i tvil.

Hva er det egentlig som skjer med en kristen i slike tider?

Det er Jesus som har oss i skole. Jesus vil vekke det spørsmål i vårt hjerte som Guds ord gir svar på.

Det blir ofte sagt at Guds ord -Bibelen- gir svar på alle de spørsmål som menneskene stiller. Men det er ikke sant.

Gud gir oss i sitt ord svar på de spørsmål han finner at vi skal ha svar på. Men vi er ikke i stand til å se og forstå disse svarene før vi er i den stilling at spørsmålene er vakt i vårt hjerte.

De spørsmålene kan ikke vekkes i oss uten at det koster oss noe, menneskelig talt. Vi kommer i en stilling da vi med hele vårt hjerte ønsker å tro, men vi synes ikke vi makter det. Og så spør vi.

Slik var døperens situasjon.

Denne situasjon var han ikke i bare for sin egen skyld, men også for sine disiplers. Det gjelder mang en lærer og forkynner i Guds rike

også i dag. Det får lidelser og vanskeligheter, de kommer opp i noe som er uforståelig, menneskelig talt, fordi de ikke skal få "tilhengere". Gud vil ikke at noen kristen skal bli hengende ved dem som underviser og lærer i Guds ord eller som Gud bruker til vekkelser.

Jesus vil at hans troendes hjerter skal være rettet på ham og hans ord alene. De skal vendes bort fra de redskaper som Jesus bruker. Skjer ikke det, er de troende i åndelig fare. Dessuten skaper det så lett splittelse i Guds menighet. (Se 1. Kor. 3,1-8)

Når en kristen kommer i tvil på denne måten, har Jesus mer med ham å gjøre enn han selv forstår. Allikevel er en slik situasjon ikke ufarlig for en kristen. Den kan bli kritisk. Og hvis ikke Herren får gi den hjelp han ønsker, kan det gå galt. Derfor blir det store spørsmål nå: Hvordan blir en kristen hjulpet ut av tvilen? Hvordan får Herren oppnå sin hensikt med ham?

Det er spørsmålene vi nå skal gå over til å se på.

Som svar skal vi igjen se på ordet om døperen Johannes. Og det er særlig to kjensgjerninger ved dette ordet vi nå skal trekke frem:

For det første det Johannes gjør i denne situasjon. For det andre skal vi se på Jesu svar til ham.

Johannes går *like til Jesus* med spørsmålet han har. Det samme

skal også vi gjøre. I vanskelige tider og ikke minst når en kommer i tvil, er det en stor fristelse å vende seg til mennesker med sine spørsmål. Det kan bli meget farlig.

Begynner vi først med det, kan det snart føre til at vi snakker i øst og vest om våre vanskeligheter og vår tvil.

For det første kan dette føre til selvopptatthet og til selvmedlidenhet. Det skaper bare uro, angst og nervøsitet. For det annet vil de svarene vi får av de fleste mennesker bare villede oss og gjøre det hele enda mer ugreit og vanskelig.

På denne måten oppnår ikke Jesus sin hensikt med oss. Det er *Jesus selv* som er den rette å henvende seg til. Gjør som han sier: Gå inn i lønnkammeret og lukk døren bak deg. Nevn vanskelighetene på navn og si like ut til ham hvordan din tvil er. Dette råd er det Gud selv som gir oss:

«Min sterke klippe, min tilflukt er i Gud. Sett eders lit til ham til *enhver* tid, I folk! Utøs eders hjerte for hans åsyn! Gud er vår tilflukt.» (Salme 62, 8-9)

Å gjøre det Gud ber oss om, er aldri forgjeves. Da kan det umulig være forgjeves å gå like til Jesus med sin tvil og hva annet som måtte være vanskelig!

Det andre vi skal se på til hjelp

for oss, er, som nevnt, Jesu svar til Johannes.

Jesus svarte og sa til dem: «Gå bort og fortell Johannes det som I hører og ser: Blinde ser og halte (lamme) går, spedalske renses og døve hører og døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige; og salig er den som ikke tar anstøt av meg.» (v. 4-6)

Jesus besøker ikke Johannes, men sender bud tilbake med hans disipler. Og det viktigste ved svaret er at Jesus påviser hvordan Guds ord om Messias går i oppfyllelse med ham:

«Da skal blinde øyne åpnes, og de døves ører opplates; da skal den lamme springe som en hjort, og den stummes tunge juble.» (Esaias 35,5-6)

«Herrens, Israels Guds Ånd, er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; han har sendt meg til å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, til å utrope frihet for de fangne og løslatelse for de bundne, til å utrope et nådens år fra Herren.» (Esaias 61,1-2)

Forsettelse neste nr.

Referat fra nyttårssamlingen på Fossnes '94 - 95.

Også i år ble det arrangert nyttårssamling på Fossnes, fra torsdag 29. til 1. jan. 50-60 stk. møtte til det første kveldsmøte. Hovedsakelig var det ungdom og yngre familier fra Vestfold, men også fra Vestlandet og Helgeland, som var samlet for å høre Guds ord.

Talere dette året var Jan Oskar Butterud, Håvar Fjære, Lars Fossdal, Olav Fossdal, Olaf Klavenæs, Kurt V. Lehre og Karl Notøy. Magnor Sandvær måtte melde avbud p.g.a. sykdom.

Vi fikk høre om forløperen, Jesus Kristus fra Nasaret, som banet veg fra jorden til himmelen. Han er selv denne vegen. Ved å vandre på denne vegen, skal ikke engang dåren fare vill. Den troende er kledd i rettferdighetens kappe, som er adgangs-tegnet til Paradis.

Tilhørerne ble også advart mot å forakte loven (antinomisme). Luther tok sterk avstand fra det syn at loven ikke skulle forkynnes for de troende. Den som ikke vil gjøre etter

lovens ord, vil bli liggende etter på vegen. For den troende er det et *før* og et *nå*. Det som var før, er mitt onde kjød. Men nå er troen (Jesus) kommet, og den troende er i Ham. Det er det nye. Kirkehistorien vitner om trengseltider for de troende. Det er de kristnes kår i denne verden. De har del i Kristi lidelser.

Utbedringen av matsalen var ferdig til nyttårssamlingen og ble tatt i bruk for første gang. På nyttårsaften ble 120 stk. bispist her, og enda var det plass til flere. Alt arbeid, fra forberedelser, innkjøp, vasking, pynting, matlaging osv. ble gjort på dugnad. Takket være frivilliges innsats, kan det arrangeres rimelige samlinger, slik at ikke prisen blir en hindring for å samles om Guds ord. Så er Ordet sådd enda en gang, til velsignelse, til omvendelse og tro på Jesus Kristus, og til dom for den som forherder sitt hjerte. Det er alvoret ved å høre.

Torunn Fossdal

Mitt vitnesbyrd.

(av Greta Øgreid, Nærbø.)

«For øvrig: Bli sterke i Herren og i hans veldige kraft. Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep

For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens ånde-

hær i himmelrommet. Ta derfor Guds fulle rustning på så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt», Ef. 6,10-13.

Jeg er en av de heldige som fikk være med på nyttårsleiren på Fossnes d.å. Det var en veldig fin opplevelse, og jeg fikk erfare sannheten i Ef. 6,10-13, at Gud ga meg ny kraft og glede i mitt kristenliv gjennom god forkynnelse og fin sang. Vi

trenger Guds kraft (Jesus) og Hans rustning i hverdagen, for å bli bevart som kristne i en vond og vanskelig tid. Den onde er på alle måter ute for å ødelegge oss, men ikler vi oss Guds fulle rustning, så har vi Guds løfte om at vi en dag skal seire og bli stående etter å ha overvunnet alt.

Hilsen Greta Øgreid.

TIL ORIENTERING

Pinsestevne

Pinsestevnet blir i år på Skårnesheimen, Karmøy, i tida 2. - 5. juni.

Sommarskulane

I år vil hovedsommarskulen (med årsmøte) bli lagt til Bibelskolen på Fossnes i Vestfold i tida 12. - 16 juli.

Den andre sommarskulen blir som før på IMI Stølen i Oppdal i tida 3. - 6. august.